

ความเป็นมาของปัญหา

การพัฒนาประเทศในปัจจุบันมุ่งพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมเป็นสำคัญ การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม จะต้องอาศัยกำลังคนระดับต่าง ๆ มาเป็นผู้นับถือปฏิบัติงานพัฒนาประเทศจึงจะสำเร็จดูลงไปได้ควยดี เพราะว่า กำลังคนเป็นทรัพยากรที่มีค่าที่สุดของประเทศ ความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ วัฒนธรรมและศาสตร์อื่นที่เกิดขึ้นก็เพราะความสามารถของคน และปฏิบัติการต่าง ๆ ที่คนได้แสดงออกไป การที่ประเทศใดจะก้าวหน้าไปได้มากน้อยเท่าใด ก็ขึ้นอยู่กับปริมาณและคุณภาพของกำลังคน แต่ในประเทศที่กำลังพัฒนาย่อมมีการขาดแคลนกำลังคนเสมอ ที่เห็นได้ง่าย คือ มักจะมีการขาดแคลนนักวิชาชีพที่ได้รับการศึกษาสูงระดับมหาวิทยาลัย และวิทยาลัย เช่น นักวิทยาศาสตร์ นักคณควา วิศวกร นายแพทย์ ผู้บริหารระดับสูง ช่างเทคนิค พยาบาล ผู้ช่วยในการทดลองด้านการเกษตร ผู้ควบคุมงานด้านเทคนิค เป็นต้น ในรายงานการสำรวจแรงงาน เพื่อการวางแผนกำลังคนและการศึกษาในประเทศไทย พ.ศ.๒๕๐๖ ปรากฏว่า มีกำลังคนในระดับอาชีพชั้นสูง งานเทคนิคและอื่น ๆ ได้รับการศึกษาถึงระดับมหาวิทยาลัยเพียงร้อยละ ๑๘ เท่านั้น และมีการพยากรณ์ความต้องการกำลังคนต่อไปว่า ใน พ.ศ.๒๕๖๕ คนงานในระดับอาชีพชั้นสูงจะเรียนจบมหาวิทยาลัยทุกคน^๑ แสดงว่า ประเทศไทยยังต้องการคนในระดับมหาวิทยาลัยอีกมาก และบทบาทของมหาวิทยาลัยในยุคของการพัฒนาประเทศ มหาวิทยาลัยมีส่วนสำคัญยิ่งในการฝึกอบรมและผลิตกำลังคนระดับชาติ

^๑ ก่อ สวัสดิ์พาณิชย์ และ สแตนเลย์ พี รองส์ การมัธยมศึกษา : การวางแผนกำลังคน และการศึกษาในประเทศไทย (บทคัดย่อ) พระนคร: ไทยวัฒนาพานิช ๒๕๐๘ หน้า ๔๓

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นสถาบันหนึ่งที่มีบทบาทอันสำคัญยิ่งในการผลิตกำลังคนระดับชาติออกมาพัฒนาประเทศ การคัดเลือกนิสิตเพื่อเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยนี้ จึงเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญมากในกระบวนการผลิตกำลังคน เพราะถ้ามีการคัดเลือกบุคคลที่เหมาะสมเข้าศึกษา ก็จะทำให้ประหยัดทั้งแรงงาน ทุนทรัพย์ และเวลาในการฝึกอบรม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้เคยจัดการสอบคัดเลือกนิสิตเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยนี้ด้วยตนเอง โดยใช้ข้อสอบแบบวัดสัมฤทธิ์ผล (Achievement Test) ซึ่งแต่งขึ้นใหม่ทุก ๆ ปี ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๘๘ - ๒๕๐๔ ปรากฏว่า ในแต่ละปี จำนวนผู้ที่ออกจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยไปนั้น มีผู้ต้องออกเพราะสอบตกหรือเรียนช้าชั้นนานเกินกำหนด ถึงร้อยละ ๒๕.๘๐ ในกรณีมหาวิทยาลัยต้องจ่ายเงินสูญเปล่าไปเพื่อ นิสิตประเภทนี้คนละ ๕๔๗๘.๖๖ บาท ต่อปี ตามยอดรายจ่ายปีการศึกษา ๒๕๐๓ ถึงปีละประมาณ หนึ่งล้านบาททุกปี^๒ ดังนั้น การที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยดำเนินการสอบคัดเลือกเอง จึงไม่มีประสิทธิภาพตรงตามจุดมุ่งหมายที่ว่า "การสอบคัดเลือก ก็มุ่งที่จะได้บุคคลที่มีความรู้ดีมีปัญญาดี และมีการปรับตัวดีทั้ง ๓ ประการ"^๓ แต่อย่างใด

ในปีการศึกษา ๒๕๐๕ - ๒๕๐๘ สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ จึงรับหน้าที่เป็นผู้จัดทำเนิการสอบคัดเลือกแทนมหาวิทยาลัยต่าง ๆ รวมทั้งสถาบันชั้นอุดมศึกษาอื่นบางแห่ง

^๒ วิทยุ สาทร รายงานการวิจัย CUEE 1961 เรื่องความสำเร็จในการศึกษาชั้นมหาวิทยาลัยเปรียบเทียบกับการศึกษาชั้นเตรียมอุดมศึกษาของนิสิตระดับปริญญาตรีที่ออกจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยตั้งแต่ปีการศึกษา ๒๔๘๘ - ๒๕๐๓ แผนกวิชาวิจัยการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๔ หน้า ๘๔ - ๘๕

^๓ ชวาล แพร์ตกุล "รายงานเรื่องการสอนคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย" การสัมมนา มหาวิทยาลัย ครั้งที่ ๑ พระนคร: โรงพิมพ์สมาคมนักพิมพ์แห่งประเทศไทย ๒๕๑๐ หน้า ๔๘๓

โดยสำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ มีรายงานยืนยันว่า การสอบร่วมเข้าศึกษาในสถาบัน
 อุดมศึกษาเป็นวิธีการที่ประหยัดทั้งเงิน และแรงงานของนักเรียน ผู้ปกครองและผู้จัดการสอบ
 การสอบคัดเลือกซึ่งสำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติจัดดำเนินการแทนมหาวิทยาลัย
 ต่าง ๆ ในปีการศึกษา ๒๕๐๗ นั้น ปรากฏว่า มีผู้ยื่นใบสมัครถึง ๑๖,๘๑๒ คน แต่มีสิทธิเข้า
 สอบเพราะเป็นผู้สอบไล่ได้ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ของข้อสอบกระทรวงศึกษาธิการ หรือเทียบเท่า
 ๑๒,๘๑๒ คน มหาวิทยาลัยต่าง ๆ รับไว้ได้เพียง ๔,๕๐๕ คน หรือประมาณร้อยละ ๓๖.๒๘
 ของผู้มีสิทธิเข้าสอบทั้งหมด ในจำนวนนี้ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยรับไว้เพียง ๑,๘๒๒ คน
 หรือร้อยละ ๑๑.๘๕ ของผู้มีสิทธิเข้าสอบทั้งหมด สำหรับปีการศึกษา ๒๕๐๘ ปรากฏว่า มีผู้ยื่น
 ใบสมัคร ๑๘,๒๔๖ คน แต่มีสิทธิเข้าสอบเพราะเป็นผู้สอบไล่ได้ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ของข้อสอบ
 กระทรวงศึกษาธิการหรือเทียบเท่า ๑๔,๘๖๒ คน มหาวิทยาลัยต่าง ๆ ้รับไว้ได้เพียง
 ๖,๔๕๕ คน หรือประมาณร้อยละ ๔๔.๖๕ ของผู้มีสิทธิเข้าสอบทั้งหมด ในจำนวนนี้ จุฬาลงกรณ์
 มหาวิทยาลัยรับไว้ได้เพียง ๑,๘๒๔ คน หรือร้อยละ ๑๓.๓๐ ของผู้มีสิทธิสอบทั้งหมด การสอบ
 คัดเลือกทั้งสองครั้งนี้ มีการสูญเสียกำลังงาน เวลา และค่าใช้จ่ายไปเป็นจำนวนมาก แต่ยังไม่
 ไม่มีผู้ใดวิจยผลการสอบคัดเลือกไว้อย่างกว้างขวางแต่อย่างใด

สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ "คำชี้แจง เรื่องการสอบร่วมเพื่อ เข้าศึกษาในมหา
 วิทยาลัยและสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ ในปีการศึกษา ๒๕๐๕" วารสารการวิจัยทางการศึกษา
 พระนคร: โรงพิมพ์การศาสนา ฉบับที่ ๑ มกราคม - เมษายน ๒๕๐๖ หน้า ๘

สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ รายงานการสอบร่วมเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา
ปีการศึกษา ๒๕๐๘ - ๒๕๐๙ พระนคร: โรงพิมพ์ส่วนท้องถิ่น ๒๕๐๘ หน้า ๓

มีแต่เพียงรายงานการวิจัยฉบับหนึ่งยืนยันว่า คะแนนสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ และคะแนน
สอบคัดเลือกเพื่อเข้าศึกษาในคณะอักษรศาสตร์ในปีเดียวกัน มีประสิทธิภาพในการทำนาย
สัมฤทธิ์ผลในการเรียนได้ทัดเทียมกัน และได้เสนอแนะไว้ว่า อาจจะใช้ผลการสอบไล่ชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ ๕ คัดเลือกนักเรียนเพื่อเข้าศึกษาในคณะอักษรศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้

ในปีการศึกษา ๒๕๐๙ การสอบคัดเลือกได้หันไปสู่ระบบเดิมอีก คือ มหาวิทยาลัย
แต่ละแห่งต่างก็ทำการสอบคัดเลือกนิสิตนักศึกษาของตนเอง แมว่าการสอบส่วนใหญ่จะดำเนิน
ไปได้โดยเรียบร้อย แต่ก็มีปัญหาติดตามมาอีกหลายประการ ปัญหาที่เด่นชัดก็คือ บางมหาวิทยาลัย
ต้องเปิดเรียนล่าช้าไป เนื่องจากต้องประกาศเรียกตัวผู้สอบคัดเลือกได้ ในอันดับสำรอง
หลายรุ่น และยังมีที่ว่างในสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ อีกถึง ๓๓๑ ที่ ดังนั้น จึงเห็นได้ว่า
การสอบคัดเลือกนิสิตนักศึกษาเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยเป็นเรื่องที่มีความสลับซับซ้อนและ
น่าศึกษา และในปีการศึกษา ๒๕๑๐ สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติก็ได้จัดดำเนินการ
สอบรวมอีก

ปัจจุบัน การสอบคัดเลือกเข้าสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษา เป็นเรื่องน่าสนใจ
และน่าศึกษามาก ในวงการศึกษานี้ทุก ๆ ปี มีผู้ให้ความสนใจเกี่ยวกับการคัดเลือกไว้ต่าง ๆ
กันใน พ.ศ. ๒๕๑๐ สำนักงานวางแผนการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ได้วิจัยนักเรียน

๖ ไพฑูริย์ บุญยะเวศ ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบไล่ของนักเรียนชั้นมัธยม
ศึกษาปีที่ ๕ แผนกศิลป์ประจำการศึกษา ๒๕๐๖ และผลการเรียนเมื่อเป็นนิสิตชั้นปีที่ ๑ และ
ปีที่ ๒ คณะอักษรศาสตร์ เฉพาะหมวดภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และสังคมศึกษา วิทยาลัยนพนธ์
ศรีศาสตร์มหาบัณฑิต คณะบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๙ หน้า ๔๒

๗ สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ รายงานผลการวิจัยการสอบเข้าศึกษาใน
สถาบันอุดมศึกษา ปีการศึกษา ๒๕๐๙ - ๒๕๑๐ พระนคร: โรงพิมพ์สวนทองถิ่น ๒๕๑๐ หน้า ๕๔

สอบคัดเลือกเข้าศึกษาในชั้นอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๐๕ - ๒๕๐๘ พบว่าจากการเปรียบเทียบคะแนนสอบไล่ ม.ศ. ๕ กับคะแนนสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยเฉพาะปี พ.ศ. ๒๕๐๗ ปรากฏว่า ส่วนมากของผู้สอบไล่ชั้น ม.ศ. ๕ ไคคะแนนดี มักจะสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย ไคคะแนนดี แสดงว่าคะแนนชั้น ม.ศ. ๕ น่าจะใช้เป็นเกณฑ์อย่างหนึ่งในการคัดเลือกนักเรียนเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยไค และจากการประชุมของสภาการศึกษาแห่งชาติเมื่อวันพฤหัสบดีที่ ๓๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๐ ที่ประชุมมีมติว่า ในปีการศึกษา ๒๕๑๑ ให้ดำเนินการสอบคัดเลือกรวมทั้งที่เคยปฏิบัติมาก่อน ส่วนในปีการศึกษาต่อไป ซึ่งเริ่มตั้งแต่ปีการศึกษา ๒๕๑๒ นั้น ให้มีการกำหนดคุณสมบัติของผู้ที่จะสมัครสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย โดยจะอาศัยคะแนนจากการสอบ ม.ศ. ๕ หรือ เทียบเท่าเป็นเกณฑ์ เช่น อาจกำหนดว่า ผู้ที่จะสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยจะต้องสอบไล่ไคชั้น ม.ศ. ๕ หรือเทียบเท่าไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๖๐ ส่วนผู้ที่ไคคะแนนไม่ถึงร้อยละ ๖๐ ก็มีสิทธิที่จะสมัครเข้าสอบคัดเลือก แต่จะต้องไปสมัครสอบ ม.ศ. ๕ ใหม่ ให้ไคคะแนนถึงร้อยละ ๖๐ เสียก่อน

ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาเรื่องการคัดเลือกนักเรียนเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และคาดว่าการศึกษาวิจัยเรื่องนี้จะประโยชน์ต่อครู อาจารย์ และผู้เกี่ยวข้องกับการบริหารการศึกษาระดับมัธยมศึกษา และอุดมศึกษาคงนี้คือ

๔ สำนักงานวางแผนการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ รายงานการวิจัยนักเรียนสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในชั้นอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๐๕ - ๒๕๐๘ ยังไม่ได้พิมพ์เผยแพร่

๕ "เปลี่ยนวิธีเข้ามหาวิทยาลัย" นิสิตนักศึกษา จันทร์ที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๑๐

๑. เสนอข้อเท็จจริงอันจะเป็นประโยชน์ ในการพิจารณาคัดเลือกบุคคลเพื่อเข้าศึกษาในสถาบันการศึกษาชั้นอุดมศึกษา โดยเฉพาะในคณะที่มีวิชา ฟิสิกส์ เคมี ชีววิทยา คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ และสังคมศึกษา เป็นวิชาหลัก
๒. เป็นแนวทางที่จะได้ศึกษาหาข้อเท็จจริงในหมวดวิชาอื่น ๆ
๓. ช่วยกระตุ้นให้มีการวิจัยในเรื่องเกี่ยวข้อง เช่น การศึกษาเพื่อหาประสิทธิภาพในการวัดได้จริง และความเชื่อถือได้ของข้อสอบ (Validity and Reliability) ตลอดจนการสร้างข้อสอบมาตรฐานขึ้น (Standardized Test)
๔. ให้ประโยชน์ในค่านิยมแนวการศึกษาและอาชีพแก่นักเรียนระดับมัธยมศึกษาที่มีความประสงค์จะศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา
๕. เสนอข้อเท็จจริงเพื่อสนับสนุนให้มีการเคลื่อนไหวปรับปรุงในด้านการปฏิบัติงาน การวิเคราะห์หลักสูตร การสอน และการวัดผล

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

วัตถุประสงค์โดยทั่วไปของการวิจัย เพื่อจะหาข้อเสนอแนะบางประการ ในการใช้ข้อสอบชั้น ม.ศ.๕ แทนข้อสอบคัดเลือกเข้าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยคิดตามผลการเรียนของนิสิตมหาวิทยาลัยนี้ ตั้งแต่ในชั้น ม.ศ.๕ การสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย และผลการเรียนชั้นปีที่ ๑ และชั้นปีที่ ๒ ของนิสิตรุ่นเดียวกัน ปีการศึกษา ๒๕๐๗ และปีการศึกษา ๒๕๐๘ ซึ่งมุ่งหมายพิจารณาเฉพาะในค่านิยม

๑. คะแนนสอบไล่ชั้น ม.ศ.๕ จะมีความสัมพันธ์กับคะแนนสอบคัดเลือกเข้าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา ๒๕๐๗ และ ๒๕๐๘ คิดเป็นรายวิชา เฉพาะวิชาหลักแผนกวิทยาศาสตร์หรือไม่เพียงใด

๒. คะแนนสอบไล่ชั้น ม.ศ.๕ จะมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนของนิสิตพวกเดียวกันนี้ ในชั้นปีที่ ๑ และปีที่ ๒ ซึ่งเข้าศึกษาในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในรุ่นปีการศึกษา ๒๕๐๗ และ ๒๕๐๘ หรือไม่เพียงใด

๓. คะแนนสอบคัดเลือกเข้าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ของนิสิตที่เข้าศึกษาในรุ่นปีการศึกษา ๒๕๐๓ และ ๒๕๐๔ จะมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนของนิสิตพวกเดียวกันนี้ในชั้นปีที่ ๑ และปีที่ ๒ หรือไม่เพียงใด

๔. คะแนนรวมในชั้น ม.ศ.๕ คะแนนรวมสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยคะแนนรวมในชั้นปีที่ ๑ และชั้นปีที่ ๒ ของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รุ่นปีการศึกษา ๒๕๐๓ และ ๒๕๐๔ จะมีความสัมพันธ์กันเพียงใด

๕. คะแนนชั้น ม.ศ.๕ และคะแนนสอบคัดเลือก จะรวมกันทำนายผลการเรียนในชั้นปีที่ ๑ และชั้นปีที่ ๒ ของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รุ่นปีการศึกษา ๒๕๐๓ และ ๒๕๐๔ ได้เพียงใด

๖. คะแนนชั้น ม.ศ.๕ กับคะแนนสอบคัดเลือกเข้าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คะแนนรวมทั้งสองแก้ไขทำนายผลการเรียนในชั้นปีที่ ๑ และชั้นปีที่ ๒ ของนิสิตรุ่นปีการศึกษา ๒๕๐๓ และ ๒๕๐๔ แยกต่างกับหรือไม่

ขอบเขตของการวิจัย

ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย คือ คะแนนจากการสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ แผนกวิทยาศาสตร์ ปีการศึกษา ๒๕๐๖ และ ๒๕๐๗ คะแนนสอบคัดเลือกเข้าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยปีการศึกษา ๒๕๐๓ และ ๒๕๐๔ และคะแนนผลการเรียนในชั้นปีที่ ๑ และชั้นปีที่ ๒ ของนิสิตพวกเดียวกันจำนวน ๒ รุ่น คือ นิสิตที่เข้าศึกษาในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยรุ่นปีการศึกษา ๒๕๐๓ มี ๖๐๕ คน และรุ่นปีการศึกษา ๒๕๐๔ มี ๘๘๕ คน รวม ๒ รุ่น ๑๕๐๓ คน ถือเป็นตัวแทนอันแท้จริงของประชากรทั้งหมดใน ๖ คณะ ได้แก่ คณะครุศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี และสถานศึกษาเคมีปฏิบัติซึ่งจัดเข้าอยู่ในคณะของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประชากรที่นำมาศึกษานี้เป็นนิสิตที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ เฉพาะแผนกวิทยาศาสตร์ เท่านั้น และเป็นนิสิตที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ในปีการศึกษาเดียวกัน และสอบเข้าศึกษา ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในปีการศึกษาต่อมา เช่น นิสิตที่สอบเข้าเป็นนิสิตจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัยปีการศึกษา ๒๕๐๗ ต้องเป็นผู้ที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ แผนกวิทยาศาสตร์ ในปีการศึกษา ๒๕๐๖ เท่านั้น มิได้ศึกษาผู้ที่ จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ แผนกอื่น ในปีการศึกษา อื่นด้วย ทั้งนี้ ก็เพื่อความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของข้อสอบในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕

สำหรับนิสิตคณะครุศาสตร์ นั้น วิชาที่จะต้องสอบคัดเลือกเพื่อเข้าศึกษาในจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย มีดังนี้ คือ

- ภาษาอังกฤษ ก., ข.
- ชีววิทยา
- คณิตศาสตร์ ก., ข.
- เคมี
- ฟิสิกส์

ระบบการเรียนแบ่งออกเป็น ๒ ภาคการเรียนใน ๑ ปีการศึกษา นิสิตจะต้องศึกษา วิชาต่าง ๆ ตามหมวดวิชาต่าง ๆ ดังนี้ คือ หมวดวิชาการศึกษาทั่วไป หมวดวิชาเลือกทั่วไป หมวดวิชาเอก และหมวดวิชาโท ให้ครบจำนวน ๑๔๕ หน่วยกิตขึ้นไป จึงจะจบการศึกษา สำหรับหน่วยกิตของการเรียนนั้น กำหนดให้วิชาที่ใช้เวลาบรรยายสัปดาห์ละ ๑ ชั่วโมง คอ ๑ ภาค มีค่าเท่ากับ ๑ หน่วยกิต

หลักการให้คะแนนของคณะครุศาสตร์ นั้น ให้คะแนนเป็นตัวอักษรซึ่งมีความหมาย ดังต่อไปนี้

- A = 86 - 100 % ดีมาก
- B = 75 - 85 % ดี

C	=	64 - 74 %	คอนข้างดี
D	=	60 - 63 %	พอใช้
E	=	50 - 59 %	ตก
F	=	0 - 49 %	ตก

คะแนนคังกล่าวไว้ในปี พ.ศ. ๒๕๐๘

นิติตคณะวิทยาศาสตร์และสถานศึกษาเคมีปฏิบัติ จะต้องสอบคัดเลือกในวิชาต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ

ภาษาอังกฤษ ก., ข.

ชีววิทยา

คณิตศาสตร์ ก., ข.

เคมี

ฟิสิกส์

หลักสูตรการเรียนของคณะวิทยาศาสตร์แบ่งออกเป็น ๒ ส่วน คือ ส่วนแรกเป็นการเรียนในชั้นปีที่ ๑ เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไป ส่วนปีที่ ๒ เป็นการเรียนตั้งแต่ชั้นปีที่ ๒-๔ นิติตจะแยกเรียนตามสาขาที่ตนสนใจ มีสาขาฟิสิกส์ เคมี คณิตศาสตร์ พฤษศาสตร์ เคมีเทคนิค วิทยาศาสตร์ทั่วไป ธรณีวิทยา และสัตววิทยา สำหรับสถานศึกษาเคมีปฏิบัติจะต้องเรียนเน้นหนักวิชาเคมีในปีที่ ๒ และ ๓

การวัดผลการเรียนใช้คะแนนผลการเรียนตั้งแต่ ๖๐ % ขึ้นไป ถือเป็นสอบได้ในวิชานั้น ๆ

นิติตคณะวิศวกรรมศาสตร์จะต้องสอบคัดเลือกในวิชาต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

ภาษาอังกฤษ ก., ข.

คณิตศาสตร์ ก., ข.

เคมี

ฟิสิกส์

หลักสูตรการเรียนของคณะวิศวกรรมศาสตร์ นั้น ในปีที่ ๑ และปีที่ ๒ นิสิตทุกคน จะเรียนเหมือนกันหมดทุกวิชา และจะแยกวิชาเอก ในชั้นปีที่ ๓ และปีที่ ๔ การวัดผลการเรียน ถือคะแนน ๖๐ % เป็นสอบไล่ได้ในวิชานั้น ๆ

นิสิตคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จะต้องสอบคัดเลือกในวิชาต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ

ภาษาอังกฤษ ก., ข.

คณิตศาสตร์ ก., ข.

ฟิสิกส์

ศิลปการวาดเขียน ทฤษฎี (ไม่ได้นำมาศึกษา)

ศิลปการวาดเขียน ปฏิบัติ (ไม่ได้นำมาศึกษา)

นิสิตคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์จะเรียนวิชาเหมือนกันหมดทุกคนในชั้นปีที่ ๑ - ๓ และแยกวิชาเอก ในชั้นปีที่ ๔ - ๕ การวัดผลการเรียนถือคะแนน ๖๐ % เป็นสอบไล่ได้ในวิชานั้น ๆ

นิสิตคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จะต้องสอบคัดเลือกในวิชาต่าง ๆ ดังนี้คือ

ภาษาอังกฤษ ก., ค.

คณิตศาสตร์ ก.

สังคมศึกษา ก.

หลักสูตรการเรียน นิสิตคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จะเรียนวิชาเหมือนกันหมด ในชั้นปีที่ ๑ - ๒ และแยกวิชาเอกในชั้นปีที่ ๓ - ๔

การวัดผลการศึกษาแบ่งการสอบไล่ออกเป็น ๒ ประเภทคือ

๑. คะแนนการสอบรายวิชาแบ่งอันดับคะแนนออกเป็น

A - คะแนน "ดีมาก" คือ สอบไคร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป

B - คะแนน "ดี" คือ สอบไคร้อยละ ๗๐ - ๗๙

C - คะแนน "ค่อนข้างดี" คือ สอบไคร้อยละ ๖๕ - ๖๙

D คะแนน "พอใช้" คือ สอบไคร้อยละ ๖๐ - ๖๔

F คะแนน "ไม่พอใช้" คือ คะแนนที่ต่ำกว่าร้อยละ ๖๐

๒. คะแนนรวมของการสอบได้ แบ่งอันคับคั่งนี้คือ

I สำหรับคะแนนรวม ตั้งแต่ร้อยละ ๘๖ ขึ้นไป

II สำหรับคะแนนรวม ตั้งแต่ร้อยละ ๗๕ ถึงร้อยละ ๘๕

III สำหรับคะแนนรวม ตั้งแต่ร้อยละ ๖๐ ถึงร้อยละ ๗๔

ตก สำหรับคะแนนรวมที่ต่ำกว่าร้อยละ ๖๐

คะแนนที่นำมาศึกษาจะยึดถือเอาคะแนนในหมวดวิชาที่นิสิตแต่ละคณะสอบคัดเลือก
เข้าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเป็นหลัก รวมทั้งคะแนนรวมทุกวิชาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ คะแนน
รวมในการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย และคะแนนรวมผลการเรียนทุกวิชาในชั้นปีที่ ๑ และ
ชั้นปีที่ ๒ ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การวิจัยเรื่องนี้มิได้พิจารณาความเชื่อถือได้ และความแม่นยำของคะแนนต่าง ๆ
ความแตกต่างระหว่างเพศ อายุ สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม (Socio-economic
Status) และตัวประกอบอื่น ๆ ของนิสิตที่ได้นำมาเป็นข้อมูล อันอาจมีอิทธิพลต่อการ
แปลความหมายผลการวิจัยเรื่องนี้เป็นอย่างอื่นไปได้

ความหมายของคำที่ใช้ในการวิจัย

คะแนนสอบได้ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ หมายถึงคะแนนที่ได้จากการสอบได้หมวดวิชา

สังคมศึกษา ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ ฟิสิกส์ เคมี และชีววิทยา
ปีการศึกษา ๒๕๐๖ และ ๒๕๐๗

คะแนนสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย หมายถึง คะแนนที่ได้จากการสอบคัดเลือก

เข้าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หมวดวิชาสังคมศึกษา ภาษาอังกฤษ
คณิตศาสตร์ ฟิสิกส์ เคมี และชีววิทยา ของนิสิตปีการศึกษา
๒๕๐๗ และ ๒๕๐๘

คะแนนรวม หมายถึงคะแนนรวมทั้งหมดที่สอบได้ได้ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕
 ปีการศึกษา ๒๕๐๖ และ ๒๕๐๗ คะแนนรวมจากการสอบคัดเลือก
 เข้าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในหมวดวิชาที่ต้องสอบตามคณะต่าง ๆ
 ปีการศึกษา ๒๕๐๗ และ ๒๕๐๘ คะแนนรวมทุกวิชาของการศึกษา
 ในชั้นปีที่ ๑ และชั้นปีที่ ๒ ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา
 ๒๕๐๗ และ ๒๕๐๘ สำหรับนิสิตรุ่นปีการศึกษา ๒๕๐๗ และคะแนนรวม
 ทุกวิชาของการศึกษาในชั้นปีที่ ๑ และชั้นปีที่ ๒ ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 ปีการศึกษา ๒๕๐๘ และ ๒๕๐๙ สำหรับนิสิตรุ่นปีการศึกษา ๒๕๐๘

ความสำเร็จในมหาวิทยาลัย หมายถึง คะแนนสอบได้จากผลการเรียนของนิสิต
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ ๑ และชั้นปีที่ ๒ ในทุก ๆ หมวดวิชา
 ที่มีการสอบคัดเลือก รวมทั้งคะแนนรวมด้วย